

เพิ่มศักยภาพภาษาอังกฤษของคนไทยก่อนเปิดม่าน AEC

ผศ. นุญเลิศ วงศ์พรหม¹⁴

บทคัดย่อ

ประเทศอาเซียนต่างก็มีภาษาประจำชาติของตน เป็นเหตุให้การติดต่อเจรจกันภายในได้กรอบ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดปัญหา เข้าใจกันยากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษจึงได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางในการสื่อสารภายในกลุ่มประเทศอาเซียน แต่มองในบริบทของสังคมไทย ศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษยังไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น สาเหตุหลักเป็นเพราะคนไทยขาดโอกาสในการใช้และที่สำคัญคนไทยขาดความจริงจังในการฝึกฝน มองภาษาอังกฤษเป็นเพียงวิชาหนึ่งในหลักสูตรที่จะต้องสอบให้ผ่านก็พอ แต่ไม่สนใจที่จะพัฒนาต่อยอดให้สามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจึงเสียเปรียบประเทศเพื่อนบ้านที่เขามีความคล่องในภาษาอังกฤษมากกว่า ดังนั้น จิตความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยควรได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนก่อนที่จะถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ซึ่งแต่ละคนก็มีแนวทางในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปตามความเชื่อและความสามารถของตน ต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษเสียใหม่ว่าภาษาอังกฤษไม่ได้ยากเกินที่จะเรียนรู้

Abstract

ASEAN countries also have their own national language. As a result, the communication within the ASEAN Economic Community would have a lot of problems. Therefore, English has been designated as a Lingua Franca to communicate within ASEAN people. In the Thai society, English is not as good as it should be. The main reason is because of Thai people lacking opportunities to use it for daily life. In Thailand educational system, English is only a compulsory subject that students have to learn and pass it for grade. Thai people do not use it outside classroom which is the drawback for them in the ASEAN Community. Thai people should be developed the ability of English language before being left behind. Thai people need to change their attitudes towards English as an important for AEC and English is not too difficult to learn. If you try hard, you will succeed definitely.

¹⁴ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

บทนำ

หากมองในมิติเวลาแล้ว เหลืออีกเพียง 2 ปีเท่านั้น (ปี พ.ศ. 2558) ประตูกาเซียก็จะเปิดกว้างออก ประเทศไทยเราจะก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จนหลายคนเกิดอาการเป็นห่วงว่า ไทยเราจะสามารถพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันได้ทันกับการเปลี่ยนแปลงนี้หรือไม่ ทั้งทรัพยากรบุคคล เงินทุน การจัดการ และเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทรัพยากรบุคคลอันมีการศึกษาเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญ จะก้าวข่างไปพร้อมกับสมาชิกอาเซียนเราได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

หากมองในแง่ดีถือเป็นการเปิดตลาดที่กว้างขึ้น แต่สิ่งที่จะตามมาพร้อมกับโอกาสนั้นคือการแข่งขันจะรุนแรง แรงงานที่เก่งมีฝีมือจะเกิดการเคลื่อนย้ายไปทำงานนอกเขตประเทศตน ช่องว่างทางพรมแดนที่เคยมีมาก็จะไม่มีปัญหาอีกต่อไป ตอนนี้เราเริ่มเห็นการเคลื่อนไหวที่โดดเด่นมากขึ้นคือประเทศยักษ์ใหญ่เริ่มต้นตัวให้เราเห็นอย่างจีน ญี่ปุ่นมีการส่งนักเรียนมาเรียนภาษาไทยมากขึ้น หรือส่งไปเรียนภาษาในประเทศเอเชียอื่นๆอย่างภาษาฮินดี ภาษามลายู ภาษา MABIM (ซึ่งเป็นภาษาที่รวมกันของภาษาฮินโดนีเซียและมาเลเซีย) ภาษาบาฮาซา ภาษาตากาล็อก เป็นต้น

ประเทศที่จะแข่งขันในเวทีอาเซียนได้จึงต้องมีความชำนาญในภาษาอังกฤษด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนคนไทยมีปัญหาเรื่องการใช้อังกฤษมาก แต่ก็ไม่อยากให้มองเพียงแค່กรอบอาเซียนเท่านั้น ขอให้เอาประชาคมอาเซียนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเพื่อเชื่อมโยงไปถึงประชาคมโลกในอนาคต โดยมีภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมต่อกับอาเซียนและโลกในที่สุด นอกเหนือจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนแล้ว เราในฐานะที่อยู่ในบริบทแห่งอาเซียนก็จำต้องเรียนรู้ภาษาของประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆในกรอบอาเซียนเช่นกัน (พินิต รัตนานุกูล, 2553:21)

บทความนี้ เป็นอีกหนึ่งความเห็นที่จะชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่คนไทยกำลังจะเผชิญในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า พร้อมกับได้นำเสนอทางออกที่จะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่างๆเพื่อพัฒนาศักยภาพในการใช้อังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่อาเซียนกำหนดให้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถโดยสารไปในขบวนรถไฟสายอาเซียนได้อย่างภาคภูมิใจ

โอกาสหรือปัญหาที่มาพร้อมกับ AEC

เมื่ออาเซียนรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) โดยจะเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน การลงทุนเป็นไปอย่างเสรี พร้อมๆ กับเป้าหมายอีก 2 ด้าน ได้แก่ ประชาคมแห่งความมั่นคง (ASEAN Security Community : ASC) และประชาคมทางสังคมและวัฒนธรรม (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) โดยมุ่งให้อาเซียนเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม

แต่ละประเทศ ต่างก็ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเป็นเจ้าภาพประสานงานหลักต่างกัน ตามความถนัด อาทิ พม่า ดูแลเรื่องผลิตภัณฑ์เกษตร(Agro-based products) และสาขาประมง(Fisheries) มาเลเซีย สาขาผลิตภัณฑ์ยาง (Rubber-based products) และสาขาสิ่งทอ (Textiles and Apparels) อินโดนีเซีย สาขายานยนต์ (Automotives) และสาขาผลิตภัณฑ์ไม้ (Wood-based products) ฟิลิปปินส์ สาขาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) สิงคโปร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) และสาขาสุขภาพ (Healthcare) ไทย สาขาการท่องเที่ยว (Tourism) และสาขาการบิน (Air Travel)

การรวมกลุ่มในลักษณะดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับประเทศในกลุ่มอาเซียน โดยมีสโลแกนร่วมกันว่า “กล้าฝัน และร่วมแบ่งปัน” (We dare to dream and we care to share) และเป้าหมายเดียวกันคือ “One Vision, One Identity, One Community” แต่ยังไม่ได้ก้าวไปถึงขั้นการเป็นสหภาพทางเศรษฐกิจ ดังเช่นสหภาพยุโรป ซึ่งมีการใช้เงินสกุลเดียวกัน

ประชาคมฯดังกล่าวส่งผลให้วิถีการดำรงชีวิตและการทำงานของคนไทยเปลี่ยนไป กล่าวคือ พลเมืองในเขตภูมิภาคนี้ทั้ง 10 ประเทศ (อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย บรูไนดารุสซาลาม เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา) จะผนึกกำลังรวมเป็นหนึ่งเดียวกลายเป็น “ASEAN Village” ที่มีประชากรรวมกันเกือบ 680 ล้านคน และกำลังแรงงานมากกว่า 280 ล้านคน พร้อมทั้งขยายขอบข่ายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศคู่เจรจาของอาเซียนอีกหลายประเทศ ทั้งจีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ แต่ผลที่ตามมาพร้อมกับการรวมตัวดังกล่าว คือ การแข่งขันกันในฝีมือแรงงานก็จะเพิ่มสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว

คุณได้จากจีนเริ่มนำทัพแพนด้ามุ่งหน้าแสวงหาความร่วมมือเพื่อผูกมิตรกับนานาประเทศในเขตอาเซียนที่จะเป็นทางผ่านเพื่อกระจายสินค้าให้เขาได้ จีนจึงได้ดำเนินยุทธศาสตร์สร้างความร่วมมือกับประเทศเหล่านี้ เพื่อสร้างเส้นทางรถไฟสายอาเซียน (ตั้งแต่เมืองคุนหมิง ถึงสิงคโปร์ จะเป็นรถไฟสายประวัติศาสตร์ที่จะเชื่อมการคมนาคมกลุ่มประเทศในเอเชียเข้าด้วยกัน ได้แก่ จีน พม่า ไทย ลาว กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย และสิงคโปร์) โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อลำเลียงสินค้าราคาถูกที่ผลิตใน

ประเทศของเขามุ่งหน้าสู่ทะเลและอำนวยความสะดวกในการเดินทางของประเทศต่างๆตามเส้นทางรถไฟสายแพนด้ายะตัดผ่าน ก็ถือว่าการเกิดผลดีได้ประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย ทั้งประเทศจีนและประเทศเจ้าภาพเหล่านั้น (Win-Win Solution) จนมาบรรจบกับโครงการ “Thailand 2020” ของประเทศไทยเราที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบโลจิสติกส์ครั้งใหญ่ ลงทุนด้านการขนส่งการคมนาคมทั่วทั้งประเทศ ด้วยเม็ดเงินลงทุนมหาศาลกว่าสองล้านล้านบาท

เพราะไม่ถูกปิดกั้นด้วยพรมแดน การติดต่อคมนาคมไม่เป็นอุปสรรคดังเก่าก่อน การสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุนจะดำเนินไปอย่างไม่จำกัดขอบเขต และภาพการเปิดกว้างของตลาดแรงงานจะปรากฏให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น แม้ในในระยะแรกอาจยังถูกกำหนดอยู่เฉพาะในกลุ่มแรงงานมีฝีมือ (Skilled Labors) บางวิชาชีพเท่านั้น แต่ในไม่ช้าเชื่อว่า การไหลบ่าของแรงงานจะขยายขอบข่ายครอบคลุมทุกระดับอย่างแน่นอน

ดังนั้น การเกิดประชาคมฯ ดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดทั้งผลดีและผลกระทบต่อประเทศไทยในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของการดำเนินธุรกรรมของประเทศต่าง ๆ ที่จะเดินทางผ่านประเทศไทย กล่าวคือ เรามีโอกาสได้ขายเอกลักษณ์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยว และสินค้าของเราให้แก่เหล่าผู้คนที่ย้ายถิ่นไปมามากขึ้น แต่มองอีกมุมหนึ่ง ก็เป็นการควบคุมได้ยาก หากผู้คนสามารถเดินทางเข้าออกได้อย่างเสรี จนกลายเป็นช่องทางให้เหล่าผู้ก่อการร้ายยึดเป็นทางผ่านหรือเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรมต่างๆได้

กำแพงภาษียุคทลาย แต่กรอบภาษากลับมาขวางกั้น

ประเทศในเขตอาเซียนที่เราเคยต่างคนต่างอยู่ ภาษาที่เราเคยต่างคนต่างมี ต่างชาติ ต่างภาษา ที่เคยเป็นมาในอดีต ต่อแต่นี้ไปเราจะมีภาษากลางเข้ามาทำหน้าที่เป็นตัวประสานเชื่อมโยงอาเซียนเข้าด้วยกัน ภาษาที่จะมีบทบาทในการขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนนั้น หมายเอาภาษาอังกฤษเป็นหลัก เนื่องจากกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติเอาไว้ว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (The working language of ASEAN shall be English) (http://www.facebook.com/note.php?note_id=268915969833799) จึงปฏิเสธไม่ได้ว่า จากนี้ไปคนที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษจะเสียเปรียบในการทำงานและการดำเนินชีวิต ความสำคัญและจำเป็นของการใช้ภาษาอังกฤษนับวันจะไล่ล่าคนไทยเข้าไปใกล้ทุกขณะ กำลังจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตของคนไทยเข้าไปทุกที

สิ่งที่จะขยับตัวมาพร้อมกับการรวมตัวของอาเซียนก็คือ กำแพงทางด้านภาษียะไม่มีอีกต่อไป กล่าวคือ ระบบภาษียะของทั้ง 6 ประเทศดังกล่าวจะเป็นศูนย์ แต่กระนั้น แม้กำแพงภาษียะจะไม่ขวางกั้น แต่กลับถูกกีดกันด้วยกำแพงแห่งภาษา ประเทศไทยเราแม้เราจะได้เปรียบตรงสถานที่ตั้งเป็นศูนย์กลางในการติดต่อ (East to West Corridor) ทั้งการขนส่ง การดำเนินธุรกิจต่างๆ จะต้องผ่านประเทศไทย เราในฐานะเจ้าภาพจะอาศัยความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวสร้างความได้เปรียบทางการค้าให้กับตัวเองได้หรือไม่ ภาษาอังกฤษซึ่งเปรียบเป็นเครื่องมือสำคัญของเราจะช่วยให้คำตอบ

แต่พอสำรวจและเทียบสัดส่วนการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารของประเทศในอาเซียน พบว่า คนไทยที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ดีมีเพียง 10 % เท่านั้น ถือเป็นสถิติที่น่าเป็นห่วง ขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านเรากลับสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเรา หากคิดเป็นร้อยละให้เห็นอย่างเด่นชัดก็จะพบว่า

1. สิงคโปร์ มีประชากร 4.58 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษ 3.25 ล้านคน คิดเป็น 71%
2. ฟิลิปปินส์ มีประชากร 97 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษ 49.80 ล้านคน คิดเป็น 55.49%
3. บรูไน ประชากร 0.38 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษ 0.14 ล้านคน คิดเป็น 37.73
4. มาเลเซีย มีประชากร 27.17 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษ 7.4 ล้านคน คิดเป็น 27.24%
5. ไทย มีประชากร 63.03 ล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษ 6.54 ล้านคน คิดเป็น 10%

(ที่มา : <http://th.jobsdb.com/TH/EN/Resources/JobSeekerArticle/englishskill?ID=6354>)

เพราะโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละวันของคนไทยมีในระดับต่ำ จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยไม่ดี จากการร่วมประชุมนำเสนอผลการวิจัยเปรียบเทียบนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มประเทศอาเซียน 10 ประเทศ และกลุ่มประเทศบวกสามทำให้ทราบข้อมูลว่า จิตความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศของไทยเรามีปัญหา อีกทั้งนโยบายการใช้ภาษาอังกฤษของไทยยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน ดังนั้น จึงควรปฏิรูปโครงสร้างการเรียนการสอนใหม่อย่างเป็นระบบ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญอย่างเร่งด่วน

ดังนั้น ไม่ว่าจะคุณจะทำอาชีพใด หรือธุรกิจไหนก็ตาม หากคุณ**ตั้งเป้า**ว่าจะประสบความสำเร็จในวงกว้าง หรือไม่ถึงขั้นขยับระดับตนเองให้อยู่ในระดับโลกแล้วละก็ “ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ” คือทักษะที่คุณต้องรีบ**ตั้งต้น**ศึกษาเล่าเรียนให้เข้าใจ พร้อมกับ**ตั้งใจ**ฝึกฝนฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยความหวังที่**ตั้งมั่น**

สำรวจภาษาอังกฤษของคนไทยพร้อมแค่ไหน?

ผลการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตกต่ำ ได้คะแนนเป็นอันดับท้ายสุดในวิชาที่ทำการทดสอบ ระดับคะแนนยังไม่ถึงครึ่งของเกณฑ์การประเมิน กล่าวคือ ได้คะแนนเฉลี่ยเพียง 14.99 % เท่านั้น นันทนา ชขเสนี ผู้อำนวยการบริหารเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน (AUN) เปิดเผยผลการสำรวจในปี 2012 ของธนาคารโลก (World Bank) เกี่ยวกับทักษะแรงงานอาเซียนที่นายจ้างจาก 200 บริษัทในประเศอาเซียนพบว่า แรงงานไทยมีทักษะด้านภาษาอังกฤษเป็นจุดด้อยมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับแรงงานประเทศเพื่อนบ้าน (<http://www.manager.co.th/Qo1/ViewNews.aspx?NewsID=9550000026154>)

หากฉายภาพให้ใหญ่และกว้างมากขึ้น มองไปในระดับโลกแล้ว ผลสำรวจด้านทักษะภาษาอังกฤษจาก 44 ประเทศทั่วโลก ซึ่งจัดทำโดยโรงเรียนสอนภาษาระดับโลก Education First (EF) พบว่าความสามารถด้านภาษาอังกฤษของไทยอยู่ในอันดับที่ 42 โดยจัดอยู่ในกลุ่มความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ต่ำมาก (Very Low Proficiency) ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่เป็นรองแม่แต่กัมพูชา (ลำดับที่ 41) เวียดนาม (ลำดับที่ 39) และอินโดนีเซีย (ลำดับที่ 34)

ในส่วนทวีปเอเชีย 13 ประเทศ ปรากฏว่าประเทศที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงสุด ได้แก่ มาเลเซีย อยู่ในลำดับที่ 9 รองลงมาคือ ฮองกง เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน ซาอุดีอาระเบีย จีน อินเดีย รัสเซีย อินโดนีเซีย เวียดนาม ไทย คาซัคสถาน ตามลำดับ ถือเป็นข้อมูลที่น่าตกใจ เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญของภาษาอังกฤษในระดับที่สูงมาโดยตลอด เด็กๆ ถูกกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมนับถึงมหาวิทยาลัยก็มากกว่า 10 ปี แต่เหตุใดภาษาอังกฤษของเด็กไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรจะเป็น

หากเราพิจารณาดัชนีการพัฒนามนุษย์โดยดูข้อมูลจาก Human Development Report 2011 ของ UNDP พิจารณาเฉพาะดัชนีการศึกษา (Education Index) ที่คำนวณจากอัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่ และสัดส่วนของเด็กวัยเรียนที่ได้รับการศึกษาระดับประถมจนถึงอุดมศึกษา จาก 187 ประเทศ แต่ละเปรียบเทียบเฉพาะสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ปรากฏว่า กลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ระดับสูงมาก ได้แก่ สิงคโปร์ (อันดับที่ 26) บรูไน (อันดับที่ 33) กลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ระดับสูง คือ มาเลเซีย (อันดับที่ 61) กลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ระดับปานกลาง ได้แก่ ไทย (อันดับที่ 103) ฟิลิปปินส์ (อันดับที่ 112) อินโดนีเซีย (อันดับที่ 124) เวียดนาม (อันดับที่ 128) สปป.ลาว (อันดับที่ 138) กัมพูชา (อันดับที่ 139) และ กลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ในระดับต่ำ คือ พม่า (อันดับที่ 149) (<http://www.thai-aec.com/318#ixzz225SoCIHd>)

ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ มีความแตกต่างทางการศึกษาก่อนข้างมาก จึงเป็นเรื่องยากที่จะแข่งขันกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องการยอมรับในคุณภาพการศึกษาของประเทศที่มีอันดับการพัฒนามนุษย์ที่ต่ำกว่า คำถามคือเราจะทำอย่างไรให้ทุกประเทศในอาเซียนมีการพัฒนามนุษย์ที่เท่าเทียมกัน ที่น่าสนใจคือประเทศที่เป็นผู้นำด้านการศึกษาอย่างสิงคโปร์มีนโยบายอะไรที่ทำให้บุคลากรของเขามีคุณภาพ เมื่อศึกษาจะพบว่าสิงคโปร์ใช้นโยบาย “สอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น” (Teach Less, Learn More) เป็นกรอบวิสัยทัศน์ด้านการศึกษาเพื่อเตรียมเข้าสู่ศตวรรษใหม่อย่างมั่นใจ

ดร.วรภัทร ภูเจริญ นักวิทยาศาสตร์ไทยที่เก่งระดับโลกเคยทำงานในนาซ่า ได้ให้ข้อคิดว่า “การศึกษาของไทยเน้นการสั่งและสอนมากไป แต่ไม่เคยสอนแบบให้พวกเขาสุขหัวกัน ระดมความคิด เพื่อหาทางแก้ปัญหาาร่วมกัน ครูไม่ควรสอนแบบใส่ข้อมูลเข้าไปในสมองของเด็ก แต่จะตั้งโจทย์ให้เหล่านักเรียนช่วยกันคิดหาคำตอบ และทางออกที่หลากหลายร่วมกัน” (<http://www.youtube.com/watch?v=kJvoOVfM4s>) มิใช่ให้คนที่นั่งแถวหน้าตั้งใจจดตามที่ครูพูด ส่วนนักเรียนแถวกลางและหลังรอคอยจะลอก ครูก็ท่องจำมาสอน ก็บังคับให้นักเรียนท่องจำในสิ่งที่ครูรู้ต่อไป จึงไม่เกิดการต่อยอดในความรู้ ประเด็นความรู้ไม่เกิดการขยายขอบข่ายออกไป

ประเทศที่มีการพัฒนาในอันดับต้นๆ อย่างสิงคโปร์ และมาเลเซีย ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เป็นเหตุให้บุคลากรของประเทศเหล่านี้ได้เปรียบในการแข่งขัน ประเทศไทยจึงควรเน้นการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อให้มากขึ้น เอาความคล่อง (Proficiency) ในการใช้ภาษาเป็นสำคัญ เน้นที่การฟังและการพูดมากกว่าความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy) เพื่อให้สามารถสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานและลูกค้าชาวอาเซียนในอนาคตได้ คุณมั่นใจแค่ไหนว่า ภาษาอังกฤษของคุณแข็งแรงดีพอที่จะไปต่อกรกับชนชาติอื่นๆ ในเขตภูมิภาคเดียวกัน ช่วงเวลานี้ได้บีบบังคับให้เราจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อม ควรเกิดการตื่นตัวมากกว่าที่เป็นอยู่จะต้องมองเห็นค่าของภาษาอังกฤษจริงๆ มิใช่เห็นเป็นเพียงแค่วิชาหนึ่งในหลักสูตรที่ขอเพียงสอบให้ผ่านเท่านั้นเป็นพอ แต่ความชำนาญในการใช้จะต้องมีกับคนไทยยุคใหม่ทุกคน

มาวันนี้ หากสำรวจดูความพร้อมของประเทศไทยในฐานะที่จะต้องเป็นศูนย์กลางในการเปลี่ยนถ่ายสินค้า เป็นประหนึ่งศาลาริมทางที่เหล่าประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนต้องเดินทางผ่าน และพักอาศัยเพื่อผ่อนคลายกาย การต้อนรับ อธิบายชี้แจงของคนไทยที่มีต่อแขกผู้มาเยี่ยม ไม่เคยสงสัย เราทำได้ดีเยี่ยมมาโดยตลอด แต่เครื่องมือในการเจรจาสื่อสาร การให้บริการเราจะทำได้ประทับใจหรือไม่ เครื่องหมายคำถามขนาดมหึมายังปรากฏชัดอยู่ เพราะจากการสำรวจศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของไทยยังอยู่อันดับท้ายแถวเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน แล้วเราจะไปแข่งขันกับเพื่อนบ้านได้อย่างไร เราจะได้เปรียบในการเจรจาหรือเปล่า หากภาษาอังกฤษยังเป็นอุปสรรคขวางกั้นเราอยู่เช่นนี้

หากเปรียบเทียบกับอดีตกาลแต่เก่าก่อน เรามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษมากกว่ารุ่นพ่อแม่เราได้สัมผัสกับบรรยากาศที่เป็นฝรั่งมากขึ้น ทั้งที่ปรากฏในรูปสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เคเบิลทีวี และอินเทอร์เน็ต แต่ผลที่ได้กลับยังไม่ถึงเกณฑ์ที่น่าจะเป็น กล่าวคือ โอกาสได้เปิดกว้าง แต่พวกเราไม่เปิดใจ ไม่ใช่เครื่องมือเหล่านี้ให้ก่อประโยชน์แก่พวกเรามากนัก มองเห็นอุปกรณ์เหล่านั้นเป็นเพียงเครื่องมือบันเทิง ทั้ง ๆ ที่อินเทอร์เน็ต เคเบิลทีวีดังกล่าว ถือเป็นประตูแห่งข้อมูลที่เปิดกว้างรอให้เราเข้าไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากกว่าเพียงเครื่องมือสื่อบันเทิงเท่านั้น

หลากหลายทางในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

เราเคยตั้งเป้าไว้ว่า “เด็กไทยเราพอบ ปี.6 แล้วจะต้องพูดภาษาอังกฤษได้” โดยกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ “ปี พ.ศ.2555 เป็นปีแห่งการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน” เรียกว่า “*English-Speaking Year 2012*” โดยกำหนดให้โรงเรียนในกระทรวงศึกษาธิการทั้งระบบกว่า 30,000 แห่ง ทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนอย่างเข้มข้นตลอดปี และให้พูดภาษาอังกฤษในโรงเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งวัน (*Speaking English on Monday*) เพื่อเตรียมพร้อมเด็กและเยาวชนเป็นพลเมืองของประชาคมโลกได้อย่างมีคุณภาพ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2011:4) แต่ก็ไม่เกิดสัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควรจะเป็น

หลายคนแสดงความห่วงใยในศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยก่อนเข้าสู่การแข่งขันในเวทีอาเซียน อาทิ คุณบัณฑูร ล่ำซำ ประธานกรรมการบริหารธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) คุณชนินทร์ ว่องกุศลกิจ ประธานกรรมการบริหารบริษัทบ้านปู จำกัด (มหาชน) ต่างให้ข้อคิดในการทำงานของตัวเองกันว่า **“ทุกประเทศในอาเซียนภาษาอังกฤษดีกว่าเรา ปัญหาแรกเป็นเพราะเราถูกฝึกให้เป็นนักฟังที่ดี ไม่ค่อยกล้าแสดงออกทางความคิด และ ประเทศอื่นเขาจะคิดเป็นภาษาอังกฤษเลย ขณะที่ไทยเราจะคิดเป็นไทยก่อน แล้วแปลเป็นอังกฤษในสมองเสียก่อน แล้วค่อยถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาอังกฤษอีกทอดหนึ่ง เป็นการเสียเวลา สะท้อนให้เห็นถึงระบบการคิดของเรามีปัญหา การสอนให้คิดก็ต้องปรับใหม่”** นี่คือเสียงสะท้อนจากผู้ใช้งานจิตทั้งสององค์กรแสดงให้เห็นว่าระบบการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษของไทยเราได้เวลาปรับเปลี่ยน ขณะที่ ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตเลขาธิการอาเซียน ในฐานะที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษได้ดีคนหนึ่ง ระบุว่า ปัญหาหลักของคนไทยในเวทีอาเซียนคือ การสื่อสาร (Communication) ซึ่งเราไม่สามารถพูดได้ตามที่ใจเราอยากพูด เพราะภาษาเป็นอุปสรรค (Barrier) สำคัญ ทั้งๆ ที่ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของเราไม่เป็นรองใคร

จากทัศนะของบุคคลสำคัญของไทยเหล่านี้ เป็นประหนึ่งกระจกเงาสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยเรามากจะประสบกับข้อจำกัดประการหนึ่งซึ่งต้องก้าวข้ามผ่านไปให้ได้ นั่นคือ **“ไม่กล้าพูด”** ไม่ว่าจะ เป็นเพราะกลัวพูดผิด กลัวสำเนียงไม่ถูกต้อง หรือกลัวถูกหัวเราะเยาะ แต่พึงระลึกเสมอว่า **“ความกล้า”** ไม่เคยทำให้คุณประสบความสำเร็จ **“ความกล้า”** ต่างหากที่จะทำให้คุณได้เปรียบในทุกโอกาส

แอนโทนี ร็อบบิ้นส์ นักพูดและนักพัฒนาบุคลิกภาพชื่อดัง ย้ำเสมอว่า **“การพูดภาษาได้หลากหลายนั้นคือเสน่ห์ชั้นยอด เพราะนั่นคือ ตัวเสริมความได้เปรียบ ไม่ว่าจะ เป็นในเรื่องงานและการใช้ชีวิตปกติ การพูดให้คนประทับใจ ไม่ว่าจะ ใช้คำสละสลวยแค่ไหน หากภาษาที่ใช้มิใช่ภาษาของคนฟังแล้วละก็ ระดับความประทับใจจะลดลงไปกว่าครึ่งเลยทีเดียว”** หากถอดรหัสสัญญาณวาจากรรมดังกล่าว ก็สามารถตีความได้ว่า หลายคนเป็นนักธุรกิจที่เก่ง มีความรู้ความสามารถสูง แต่เพียงเพราะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ไม่สามารถทำให้ผู้ที่ถูกค้าเข้าใจในเจตนาของตน หรือไม่สามารถสื่อให้เห็นถึงคุณภาพของสินค้า จึงทำให้เขาต้องพลาดโอกาสดีๆ ต้องพ่ายแพ้ในสนามแข่งขันการประกอบธุรกิจไป

ทั้งนี้ ความเก่ง ความคล่องในการใช้ภาษาจำต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝน มีความอดทนในการศึกษา เรียนรู้อย่างตั้งใจ โดยมีความคล่องและความถูกต้องเป็นเป้าหมายสำคัญ ปัญหาที่พบคือคนไทยชอบทางลัด อยากเก่งภายในวันสองวัน

หนึ่งคำยืนยันจาก **คุณชาติชาย พหลแพทย์** วิศวกรปิโตรเลียมของ ปตท. สฟ. กว่าเขาจะมาถึงจุดนี้ได้ แม่เขาต้องกำหนดให้เขาท่องศัพท์มาตั้งแต่เด็ก เพราะอานิสงค์แห่งการเก็บเกี่ยววันละ 5 ศัพท์ เป็นประหนึ่งเหรียญที่ค่อยๆ หยอกลงไปในกระปุกออมสิน วันนี้ปริมาณเหรียญดังกล่าวมันกลายเป็นเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่ช่วยเป็นทุนแก่เขาในการดำเนินชีวิตและงานสำรวจในต่างแดนอย่างไม่ติดขัด เขาให้ข้อคิดในการพัฒนาภาษาอังกฤษว่า ควรจะดูหนัง Soundtrack หรือ ฟังข่าวภาคภาษาอังกฤษทุกวัน ฝึฝึกฝนด้วยความอดทน ประโยคไหนสวยๆ เขาจะพูดตาม ผลที่ได้รับจากความ

พยายามของเขาคือภาษาอังกฤษของเขาพัฒนาขึ้นมา และสามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นโมเดลแห่งความอดทนฝ่าฝืนฝืนเรียนรู้ แม้นในระหว่างทางเดินไปสู่ความสำเร็จนั้น จะต้องประสบกับนานาปัญหา แต่เพราะความไม่ท้อ ต่อสู้ด้วยความมุ่งมั่น รางวัลที่เขาได้รับเป็นผลตอบแทนนั้นคุ้มค่า อุปสรรคไม่ใช่วีรกรรมของความล้มเหลว หากแต่มันเป็นร่องรอยแห่งความสำเร็จต่างหาก

Christopher Wright นักเขียน พิธีกร และครูสอนภาษาอังกฤษชื่อดัง (Chris Delivery) ให้ข้อคิดว่า “การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ใช่การเรียนรู้ (Learning) แต่มันคือการเลียน (Imitation)” สังเกตเขาออกเสียงอย่างไร จากนั้นค่อยเลียนแบบ ออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา อ้ออายุที่จะพูด เขา ย้ำว่า ‘*หากคุณพูดภาษาอังกฤษแล้ว ฝรั่งไม่เข้าใจ มีใช้ความคิดของคุณคนเดียว คุณคิดเพียง 50% ที่ไม่สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจได้ ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง เป็นความคิดของคุณคนเดียว ที่เขาไม่ยอมเข้าใจเรา*’ (<http://www.youtube.com/watch?v=Yngh5Xo39hk>) แม้นฝรั่งเองแต่ละแห่ง แต่ละภูมิภาคก็พูดแตกต่างกัน คนที่มีความรู้ในระดับที่แตกต่างกันก็พูดไม่เหมือนกัน

ครูพี่แนน (อริสรา ธนาปกิจ) แห่งสำนักสอนภาษา “ENCONCEPT” เข้าดำรงแห่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ “*Memolody*” เป็นการนำเอาท่วงทำนองและจังหวะของบทเพลงและเสียงดนตรีมาเป็นตัวประสานช่วยให้เราสามารถจดจำคำศัพท์ได้เร็วและยั่งยืน แต่กว่าเขาจะพัฒนามาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการใช้และการสอนภาษาอังกฤษนั้นเขาก็ไม่ได้เก่งมาก่อน ตอนเรียนที่โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสสะเวียร์ เกรดเฉลี่ยก็ธรรมดาเหมือนนักเรียนคนอื่น ๆ แค่ 2 กว่าๆ เท่านั้นเอง แต่พอเข้า ม.4 แรงขยันช่วยผลักดันให้เขาสามารถก้าวขึ้นไปอยู่ในอันดับต้นๆ ได้ ส่วนหนึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามาจากแรงผลักดันของคนในครอบครัว คือ พ่อแม่ ได้สร้างบรรยากาศในการศึกษาภาษาอังกฤษ กำหนดสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขาให้เกิดการเรียนรู้ภาษา ทั้งให้ดูหนัง ฟังข่าว ทำแบบฝึกหัดทุกวัน ทำโจทย์ข้อสอบย้อนหลังเยอะๆ ยิ่งทุกวันนี้มีข้อสอบย้อนหลังผ่านระบบ Online เรียนผ่านอินเทอร์เน็ตได้ทุกที่ ทุกเวลา ตามแต่ตนจะสะดวก ยิ่งเพิ่มพลังในการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

อีกคนที่น่าเอาเป็นแบบอย่าง คือ คุณโมเม (นภัสสร บูรณศิริ) นักร้องดังแห่งค่ายอาร์เอส ก็ไม่ได้ไปเรียนต่อที่เมืองนอกที่ไหน แต่อาศัยการเรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านทางการ์ตูนโดยปิดส่วน Subtitle เอาไว้ พยายามฟังประโยคสนทนาให้เข้าใจโดยอาศัยการเดาสถานการณ์จาก สีหน้า ท่าทางของตัวละครเป็นตัวชี้นำ แล้วพยายามทำความเข้าใจในเรื่องให้ได้ แม้นในตอนแรกๆ อาจไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจบ้าง แต่พอฟังไปเรื่อยๆ ก็พอจะตีความได้ เข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสนทนากันได้ ประโยคสนทนาใดสวยๆ เธอก็จะจดบันทึกไว้ แล้วพยายามฝึกฝนพูดตามจนได้สำเนียงที่ดีมาก และสำนวนก็ถูกต้องชัดเจน (<http://www.youtube.com/watch?v=Di510uHwGfk>) ถือเป็นแบบอย่างในการฝึกฝนภาษาอังกฤษที่ดีมากอย่างหนึ่ง

และครูเคท (เนตรปรีชา มุสิกไชย) ครูสอนภาษาอังกฤษชื่อดังเล่าว่า สมัยที่เรียนอยู่เมืองไทยได้เกรด A วิชาภาษาอังกฤษตลอด แต่พอไปเรียนเมืองนอกกลับฟังการบรรยายของอาจารย์ไม่รู้เรื่อง เขียนได้ไม่ดีพอ ครูเคทมาตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนใหม่ เคล็ดลับของครูเคทคือใช้วิธีการดูหนังทางทีวี จาก

นั้นพยายามพูดตามตัวละครต่างๆ ที่อยู่ในทีวี พยายามเลียนเสียงให้เหมือนฝรั่งมากที่สุด ทั้งๆ ที่ฟังไม่รู้เรื่อง (<http://www.youtube.com/watch?v=7i1UG1nWgXk>) แต่การได้ฟังทุกวัน และพูดตามทุกวัน ภาษาอังกฤษได้ซึมซับเข้าไปโดยอัตโนมัติ ปากมันพาไป พูดได้สบายๆ โดยไม่ติดขัดเหมือนเก่าก่อน สำเนียงก็เหมือนฝรั่ง ที่สำคัญคือสามารถฟังการบรรยายในห้องเรียนได้เข้าใจโดยไม่ต้องแปลเป็นไทยเหมือนตอนไปอยู่เมืองนอกใหม่ๆ หรือสมัยตอนอยู่เมืองไทยเลย

การเรียนภาษาอังกฤษต้องใช้เวลาในการฝึกฝน จะแรมมิทำให้เก่งได้ภายในสามวันเจ็ดวันมันเป็นไปไม่ได้ แต่คนไทยเราชอบทางลัด ชอบของสำเร็จรูป ไม่อยากเสียเวลา หากมีแพ็คเกจโปรแกรมให้ซื้อ แม้จะราคาแพงเพียงไร คนไทยเราก็มพร้อมที่จะทุ่มทุนซื้อ แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ถนนสายนี้ไม่มีทางลัด เส้นทางยังอีกยาวไกล แต่หากมุ่งมั่นตั้งใจ ก้าวไปที่ละก้าวอย่างมั่นคง เป้าหมายที่เราเคยคิดว่ายาวไกลเกินกว่าที่จะก้าวถึง จะค่อยๆ ปรากฏเบื้องหน้าเราเอง

สรุป

ภาษาอังกฤษกำลังไล่ล่าเรามาจริงๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและหน้าที่การงาน และกำลังจะบีบขอบเขตแห่งอาเซียนให้แคบลงทุกที กำแพงที่เคยขวางกั้นกำลังจะถูกทำลายลง ผู้คนจะฟันฝ่ากันไปมาได้อย่างอิสระทั่วอาเซียน หากใครไม่ปรับตัวก็จะตกเป็นรองเขาตลอดไป พูดไม่ได้ เจรจาไม่เก่ง อึดไม่พอ ก็ยากที่จะอยู่ในโลกอาเซียนได้อย่างเป็นต่อ แนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษก็มีหลากหลายตามความถนัดของแต่ละคน ต้องอ่านให้เยอะๆ เพราะการอ่าน คิด เขียน ฟัง คือการสะสมทรัพย์ ฝากธนาคารสมอง ดอกเบี้ยปัญญาจะเพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว *ความรู้ทำให้คุณมีความเชื่อมั่น ปัญญาทำให้คุณรู้ทันชีวิต* ออมความรู้ให้สม่ำเสมอเหมือนออมเงินในบัญชี ให้โอกาสสมองได้อัพเกรดเหมือนที่อพเทตสมุดบัญชีเงินฝากต่างๆ เดือน ความรู้ใหม่ๆ ไม่เพียงทำให้เกิดความคิดใหม่ๆ ทำให้คุณเห็นช่องทางในการไต่เต้าหน้าที่การงาน เพิ่มช่องทางสร้างรายได้ มองเห็นโอกาสใหม่ๆ ก่อนใครเสมอ ถึงวันนั้น ในวันที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมาถึง เราท่านทั้งหลายก็พร้อมที่จะต่อสู้ในเวทีอาเซียนได้อย่างไม่สะท้านกลัว และนำพาความได้เปรียบมาสู่ตนและประเทศชาติต่อไป แต่หากเราไม่รู้จักรปรับตัว อาจพลาดโอกาสดีๆ ไป

บรรณานุกรม

พินิต รัตนานุกูล. (2553). “ทิศทางการศึกษาไทย : ผู้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พ.ศ. 2558.”
วารสาร “**กรรมวิธีการวุฒิสมาชิก**” วุฒิสภา ฉบับเดือนธันวาคม 2553

แหล่งข้อมูล Online

คริสโตเฟอร์ ไรท์. (11 มิถุนายน 2012). **เจาะใจ คริสโตเฟอร์ ไรท์**. สืบค้นเมื่อ 7 มีนาคม 2013,
จาก <http://www.youtube.com/watch?v=Yngh5Xo39hk>

เนตรปรีชา มุสิกไชย, (30 มิถุนายน 2009). การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวีธีธรรมชาติตามแบบครูเคท.
สืบค้นเมื่อ 7 มีนาคม 2013 จาก <http://www.youtube.com/watch?v=7iUG1nWgXk>

ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ (4 กันยายน 2012). “**ภาษาอังกฤษของคนไทย อยู่ตรงไหนในอาเซียน**”.
สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2013

จาก <http://th.jobsdb.com/TH/EN/Resources/JobSeekerArticle/englishskill?ID=6354>.

โพสต์ทูเดย์ (11 กรกฎาคม 2012). “**ความสามารถในการแข่งขันของไทยในเวที ประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียน (AEC)**” สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม 2012

จาก <http://www.thai-aec.com/318#ixzz225SoCIHd>.

วรภัทร ภูเจริญ (15 พฤศจิกายน 2011). **แนวคิดจากอดีตนักวิทยาศาสตร์น่าซ่า** สืบค้นเมื่อ
4 มีนาคม 2013 จาก <http://www.youtube.com/watch?v=kJvoOVfM4s>

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (18 ธันวาคม 2011). ภาษาอังกฤษ กับ อนาคตของไทยใน ASEAN.
สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2013

จาก http://www.facebook.com/note.php?note_id=268915969833799

ASTV ผู้จัดการออนไลน์ (29 กุมภาพันธ์ 2012). “**นันทนา**” **เผยไทยอ่อนอังกฤษ ติดอันดับ 42 จาก
44 ทั่วโลก**” สืบค้นเมื่อ 12 พฤศจิกายน 2013 จาก <http://www.manager.co.th/Qol/ViewNews.aspx?NewsID=9550000026154>

English Breakfast. (15 เมษายน 2012) **EB - Tea Break - นภัตสร บุรศิริ** [โอมเม].

สืบค้นเมื่อ 8 มีนาคม 2012 จาก <http://www.youtube.com/watch?v=Di5I0uHwGfk>